

GREETJE VAN DEN BERG

Schitterblauwe
zeepbellen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Zeepbellen zochten in de gouden septemberzon het luchtruim. Nelleke Hulsink zag hoe haar twee dochters – Doortje van vijf en Dani van drie – enthousiast door de opening van het plastic staafje bliezen om zo steeds een nieuw wonder te creëren. ‘Toverbellen...’ verzuchtte Doortje. ‘Zoveel kleuren...’

Dani roerde fanatiek met het plastic staafje door haar potje en blies opnieuw met dikke, rode wangen.

In een opwelling had Nelleke de bellenblaas gekocht, toen ze na werktijd nog even een boodschap bij de drogisterij moest doen en de vrolijke potjes in een mand zag liggen. Nadat ze Dani bij de kinderopvang had opgehaald en Doortje van de naschoolse opvang, had ze haar dochters als verrassing de potjes overhandigd, en vanaf dat moment hadden ze geblazen. In alle rust had ze het avondeten kunnen voorbereiden. Rust die ze even nodig had na een hectische dag in verpleeghuis Zon-

zijde, waar ze als praktijkverpleegkundige werkzaam was. Veel bewoners leden aan buikgriep, 's middags was een van de oudste bewoners overleden en tussendoor had ze ook nog het artsenoverleg moeten bijwonen. Tegen de tijd dat ze vrij was, was ze aan het einde van haar Latijn. De zeepbellen hadden haar de mogelijkheid geboden om weer een beetje tot rust te komen. Nu stond de lasagne in de oven, was de tafel gedekt en was het wachten alleen nog op Lex, haar man en grote liefde. Ze keek op haar horloge en bedacht dat hij nu wel snel zou komen. Nog heel even volgde ze de glanzende zeepbellen voordat ze naar binnen ging. In de keuken ontdekte ze dat de lasagne bijna klaar was. Ze zette de schaal met komkommersalade alvast op tafel en zag door het grote raam van de kamer de auto van Lex voor het huis stoppen.

Hij zag haar niet.

Diep in gedachten verzonken liep hij het pad op dat langs het huis toegang tot de achtertuin gaf. Ze hoorde de deur van de schutting, zijn stem die iets riep naar de kinderen, hun enthousiaste kreten. Waarschijnlijk stond hij straks ook bellen te blazen. Ze glimlachte vertederd. Af en toe was haar echtgenoot net

een groot kind. Haar glimlach verdween toen ze ineens Dani luidkeels hoorde brullen. Doortje voegde zich er direct bij.

Verschrikt liep ze naar de achterdeur.

‘Stel je toch niet zo aan,’ hoorde ze Lex geërgerd zeggen. ‘Zeepbellen gaan altijd kapot.’

‘Maar dit was een hele grote!’ snikte Dani.

‘En jij maakte hem kapot,’ huilde Doortje. ‘Jij prikt alle bellen kapot, en het zijn toverbellen!’

‘Het zijn geen toverbellen,’ hield Lex aan. ‘Het zijn gewone zeepbellen en je kunt steeds weer nieuwe blazen. Of ik die nu kapotprik of dat ze een paar seconden later vanzelf knappen, doet er toch niet toe? Maak er niet zo’n drama van.’

‘Misschien moet je sommige illusies niet verstoren,’ mengde zij zich in het gesprek.

‘Begin jij nou ook nog eens. Goed, het spijt me dat ik jullie toverbellen kapot heb gemaakt. Ik zal het nooit meer doen.’

‘Jij wist natuurlijk niet dat het toverbellen waren,’ vergoelijkte zij.

‘Laten we het daar maar op houden.’ Hij gaf haar een vluchtige kus op haar wang en liep naar binnen. ‘Zullen we dan nu maar gaan

eten? We moeten vanavond op tijd naar het theater.'

'Straks komen opa en oma oppassen,' hielp ze de meisjes herinneren. 'Ze willen vast jullie toverbellen zien.'

Doortje zette haar potje bellenblaas op de tuintafel, Dani volgde haar voorbeeld. Zwijgend liepen ze naar binnen. Nelleke wierp een blik op de twee potjes die nu zo verlaten op tafel stonden. Ze vond het een belachelijke gedachte, maar toch voelde het alsof Lex met zijn irritatie de betovering van de bellen had verbroken.

Anderhalf uur later stond ze voor de spiegel en probeerde haar witblonde, korte, maar weerbarstige haar een beetje in model te krijgen door er met haar vingers doorheen te roefelen nadat ze het met gel had bewerkt. Ze bekeek zichzelf kritisch. Haar gezicht was nog gebruind van de vakantie die ze met Lex en de kinderen in Spanje had doorgebracht. Met z'n vieren hadden ze genoten van drie weken zonneschijn en bij elkaar zijn. Het knalrode, aansluitende jurkje dat ze droeg, stond vrouwelijk en vrolijk. Haar blauwe ogen schitterden. Ze vond het prettig om samen met Lex

naar het theater te gaan. Vanavond stond er een concert op het programma met Brahms, Beethoven en Ravel. De vermoeidheid die ze na werktijd had gevoeld, was van haar af gegleden. Ze voelde zich opgewekt en energiek. Van beneden klonken de stemmen van haar schoonouders, die zich met Doortje en Dani onderhielden. Nog steeds stonden de twee potjes met bellenblaas op de tuintafel, alsof Lex hen met zijn opmerking over de zeepbellen het plezier in het blazen had ontnomen.

‘Ben je al zover?’ Lex kwam de slaapkamer in. Ze hoopte dat hij iets zou zeggen over de rode jurk die ze droeg en die hij nog nooit eerder had gezien, maar hij keek op zijn horloge. ‘Ik heb geen zin om weer op het laatst langs al die knieën te moeten schuiven. We hebben een plekje in het midden van de rij. Bovendien vind ik het prettig om in alle rust nog een kopje koffie in het theater te kunnen drinken voor aanvang van het concert.’

‘Wat vind je van m’n jurk?’ Ze kon het niet laten.

‘Leuk,’ zei hij afwezig. ‘Zie ik je dan echt zo beneden?’

Ze slikte haar teleurstelling weg, maakte zich los van haar spiegelbeeld en volgde hem.

In de huiskamer zaten haar schoonouders met de meisjes te kwartetten.

‘Leuke jurk,’ zei haar schoonmoeder waarderend.

‘Mooi rood.’ Doortje keek op van haar kaarten.

‘Net zo rood als jouw wangen.’ Haar schoonvader streek liefkozend over Doortjes wang. ‘Je ziet er prachtig uit, Nelleke. Lex kan weer trots zijn op zijn echtgenote. Nietwaar, Lex?’

‘Ik ben altijd trots. Zullen we dan nu maar gaan?’ Lex kuste gehaast zijn dochters.

‘Jullie zijn een knap stel,’ merkte de moeder van Lex op. ‘Die brede, grote zoon van mij samen met mijn tengere schoondochter. Lex met zijn donkere haar en jij met dat witblonde. Samen vormen jullie echt een plaatje.’

‘Nou, zo kan het wel weer,’ bromde Lex.

‘Ik ben gewoon trots op jullie,’ zei Tiny Hulsink.

‘Ze loopt altijd over jullie en de kinderen te pochen.’ Arnoud Hulsink knipoogde naar zijn zoon, en toen hij de verontwaardigde blik van zijn vrouw onderschepte, haastte hij zich om daaraan toe te voegen: ‘En uiteraard heeft ze het grootste gelijk van de wereld.’

‘Zorg jij nu maar dat je de kaart met die appel aan Dani geeft. Ze weet echt wel dat jij hem hebt en dan heeft Dani weer een kwartet.’ Tiny lachte en vervolgde, met een blik op Lex en Nelleke: ‘En jullie wens ik vanavond heel veel plezier. Haast je niet, wij vermaken ons hier best.’

Nelleke voelde de warme hand van Lex op haar rug. ‘Laten we maar gauw gaan, anders lukt het ons echt niet meer om koffie te drinken.’ Hij hielp haar in haar jas en ze bedacht dat veel vrouwen jaloers op haar waren. Lex was galant. Hoeveel mannen schoven tegenwoordig nog de stoel van hun vrouw aan? Ze was geëmancipeerd, maar toch nog vrouw genoeg om dat te waarderen. Ze had het met hem getroffen, bedacht ze toen ze even later naast hem in de auto zat en hij net iets te hard richting theater reed.

De avond gloeide nog warm in haar na toen ze veel later weer thuiskwamen. Nelleke had zich ondergedompeld in de muziek, die haar had meegenomen naar een andere wereld. Na afloop voelde ze zich licht en blij. Haar schoonouders gaven geen gehoor aan haar uitnodiging om nog wat te blijven drinken. Lex

schonk een glas wijn in. Nelleke schopte haar rode pumps uit en kroop in een hoekje van hun moderne, donkergrijze bank. Ze strekte haar benen en keek naar Lex.

Hij had zijn colbert uitgetrokken en over een van de eetkamerstoelen gehangen. Met zijn wijsvinger peuterde hij nu zijn stropdas los. Hij was groot en breed zonder dik te zijn, zijn donkere haar krulde over de boord van zijn overhemd. Ze klopte naast zich op de bank. ‘Kom lekker bij me zitten,’ nodigde ze hem uit.

‘Ik wil nog een cd opzetten.’ Hij boog zich over hun uitgebreide collectie. ‘Nog meer Brahms?’ informeerde hij. ‘Of wil je iets heel anders?’

‘Brahms is prima.’

De cd-speler schoof net dicht toen er vanuit de zak van zijn colbert een opgewekt toontje klonk, dat aangaf dat hij een sms-bericht had.

‘Zo laat nog?’ zei ze verwonderd.

Lex pakte het colbert van de stoel en haalde het telefoontje uit zijn zak. Leek het zo, of had hij een kleur gekregen? ‘Ik zou niet weten wie me om deze tijd nog een berichtje stuurt,’ zei hij, maar ze hoorde de spanning in

zijn stem.

‘Ellen misschien?’

Ze wist niet hoe ze ineens op die gedachte kwam. Ellen was een collega van hem met wie hij af en toe tenniste. Ze kende Ellen niet goed, maar de spaarzame contacten die ze hadden, verliepen in harmonie. De gedachte dat Lex iets met Ellen zou hebben, was nooit eerder in haar opgekomen.

‘Ik zou niet weten waarom Ellen mij om deze tijd nog zou sms’en.’ Hij had zich weer hersteld. Rustig bekeek hij het berichtje en drukte daarna het telefoontje uit. ‘M’n moeder, dat pa en zij goed thuis zijn gekomen,’ zei hij rustig.

‘Dat doet ze normaal nooit.’

‘Vanavond wel. Mijn moeder doet wel vaker onverwachte dingen.’ Hij ging naast haar op de bank zitten en ze legde haar benen in zijn schoot. ‘Zullen we morgenochtend met z’n vieren een eind gaan fietsen? We zouden tussen de middag kunnen picknicken, dat vinden de meiden altijd zo leuk,’ stelde hij voor.

‘Hè ja, dan staan we vroeg op om pannenkoeken te bakken. Die horen bij zo’n picknick.’

‘En wat vind je van sandwiches met zalm?’